

[Korsgaard.]

højeste Indtægter de Skatteborgere have, der laa lige paa Grænsen af det, som man vil tillade formindsket med de noksom bekendte 70 pCt. Jeg husker ikke, hvor Grænsen ligger, men lad os sige, den ligger paa 1 000 Kr., og hvis det formindskes med de 70 pCt., vil det altsaa sige, at det, hvoraf den paagældende maa betale fuld Skat, er 300 Kr. Og det er da klart, at overfor denne Klasse er det af Betydning, om Skatteprocenten er 6, 10 eller 15. Overfor denne Argumentation sagde den paagældende, at den Regel i den kommunale Skatte- lov er der ingen, der tager Hensyn til. Jeg henleder den højtærede Ministers Op- mærksomhed derpaa. Jeg lægger Vægt paa, at man virkelig følger Loven paa dette Punkt, fordi det i høj Grad kan blive be- stemmende for hele Skatteligningen, for det er virkelig Udgangspunktet fra neden af. Jeg har ved Samtaler med forskellige Mænd, som jeg mener har Mulighed for at kunne kende disse Forhold, afgjort faaet det Ind- tryk, at et Tilsyn med, hvorledes den kom- munale Beskatning gennemføres i Praksis, er i høj Grad ønskeligt, for saa vidt man vil have Loven fulgt, og jeg henstiller altsaa til den højtærede Minister, at sligt sker.

Jeg har et Par Bemærkninger til den højtærede Undervisningsminister angaaende Stykket „Sælsomt Mellemspil“. Jeg har aldrig været i Amerika, men jeg maa sige, at hvis dette Stykke er Udtryk for højere amerikansk Kultur, bryder jeg mig heller ikke om at komme der. Jeg mener i og for sig ikke, at det skal være Rigsdagens Sag at tale om de Stykker, der opføres paa det kongelige Teater, men det forekommer mig, at „Sælsomt Mellemspil“ er et saa sæl- somt idiotisk Stykke, at man næsten ikke kan lade være med dog at sige en Smule derom. Det er jo ikke noget menneskeligt, det er ikke Følelsesliv, her skildres. Jeg ved godt, det kaldes det, og jeg er ogsaa fuld- kommen klar over, at mange vil sige: Naa, denne Mand derude fra Provinsen forstaar ikke, hvad Kultur er. Det maa man jo tage med. Men er det mon Kultur — i bedste Fald maa det være Sygdom —, at en ung Kvinde i en vis Periode optræder som Langelinie-Pige — for det er jo det, hun gør —, i en anden Periode gifter sig, og da der kommer Følger, à la Ford-Metode, maa jeg formode, efter amerikansk maskinel Teori, eftersom den Maskine, der vil komme ud af det, ikke kan antages at blive god, slaar den i Stykker og skaffer sig straks en anden. Er det mon virkelig Kultur? Er det mon virkelig menneskelig Følelse, der

ligger bagved? Jeg tror det afgjort ikke. Enten er det som sagt i bedste Fald Syg- dom, og saa hører det ikke hjemme paa et Teater, eller ogsaa er det misforstaaet Kul- tur. Jeg synes, det er et overmaade besyn- derligt Stykke, og jeg føler mig da ogsaa overbevist om, at det for de fleste, der ser det, er ikke saa lidt af en Lidelse. Endnu er jeg kun kommet gennem Halvdelen af det, og som det gik mig, gik det en hel Del af mine Kolleger, der var i Teatret den samme Aften; de kunde heller ikke tage mere end Halvdelen ad Gangen. Jeg ved ikke, om de, der var der den Aften, er kommet gennem den anden Halvdel, jeg har beslut- tet at risikere at tage den med.

Dernæst vil jeg gerne i Anledning af de Manuduktør-Affærer, der har været skre- vet saa meget om, henstille, om der ikke var Grund til at paase, at Manuduktørerne ikke tager flere Elever ad Gangen, end hvad der passer til et rimeligt, om jeg saa maa sige, Skolehold. Det synes jo, som om Undervisningen ved Universitetet er af en saadan Art — kan maaske ikke være ander- ledes, det skal jeg ikke kunne udtale mig om —, at Professorerne i ringe Grad er Lærere for dem, som gaar paa Universitetet, det vil altsaa sige, at disse er henvist til at tage Lærere, eller med andre Ord paa en vis Maade gaa i Skole hos de saakaldte Manu- duktorer. Dette er, saa vidt jeg kan skønne, efter hele Systemet en Nødvendighed, men saa tror jeg ogsaa, det maa siges at være en Nødvendighed, at der føres et vist Tilsyn med denne Manuduktion, ikke mindst med, at Manuduktørerne ikke tager for store Hold ad Gangen.

Dermed skal jeg vende mig til de to Ministerier, som jeg i særlig Grad vil beskæftige mig med, først Ministeriet for offent- lige Arbejder; senere kommer Finansmini- steriet. Vedrørende Ministeriet for offentlige Arbejder vilde jeg gerne efterspørge Hanst- holm Havn. Læser man Bemærkningerne til Finanslovforslaget, kan man vel vanskelig være i Tvivl om, at det nu er Hensigten at gøre Havnen færdig. Jeg har kæmpet her- imod, saa længe jeg har været Rigsdagsmand, og jeg vil vedblive at kæmpe derimod, fordi det forekommer mig at være en meget dyr Maade at skaffe det paagældende Erhverv Hjælp paa. Men er der i Rigsdagen et stort Flertal for, at man skal øse disse 7—8—9 Mill. Kr. ud i Vesterhavet — der er Plads til flere, hvis man har nogle flere, man vil af med —, ja, saa kan jeg jo ikke forhindre det. Men jeg vil altsaa gerne nu have nogenlunde sikker Besked paa, hvad Men- ningen er. At den nuværende højtærede